

СТИВЪН КИНГ СРАЖЕНИЕ

Превод от английски: Катя Димитрова, —

chitanka.info

— Мистър Реншо?

Гласът на портиера спря Реншо по средата на пътя към асансьора. Той се обърна и премести чантата си от едната ръка в другата. Във вътрешния джоб на самото му шумолеше тежък плик, натъпкан с двадесет и двадесет и пет доларови банкноти. Поработи здравата и Организацията добре му заплати, въпреки че както винаги си удържа двайсет процента комисионна. Сега на Реншо му се искаше да вземе душ и да си легне.

— Какво има?

— Пратка. Разпишете се, моля.

Реншо въздъхна и погледна замислено кутията. Върху нея беше залепено листче, на което с наклонен наляво почерк бяха написани името и адресът му. Почеркът му се стори познат. Той разтърси кутийката, вътре нещо едва чуто звънна.

— Не искате ли да ви я донесат по-късно, мистър Реншо?

— Не, ще я отнеса сам.

Кутията беше дълга около един метър и неудобна да се носи под мишница. Той я постави на покрития с великолепен килим под на асансьора и завъртя ключа в специалния отвор над редицата обикновени бутони. Реншо живееше в разкошен апартамент на покрива на сградата. Асансьорът плавно и тихо тръгна нагоре. Той затвори очи и възпроизведе върху екрана на паметта си последната „работа“.

Най-напред както винаги позвъни Кел Бейтс:

— Джони, свободен ли си?

Реншо е много добър и надежден специалист, той е свободен само два пъти в годината, минималната такса е 10 000 долара, клиентите плащат за безпогрешния му инстинкт на хищник. Защото Джон Реншо е ХИЩНИК, великолепно програмиран от генетиката и обкръжаващата среда да убива, да остава жив и отново да убива.

След позвъняването на Бейтс Реншо намери в пощенската си кутия светложълт плик с фамилно име, адрес и снимка. Той запомни всичко, изгори плика заедно със съдържанието и изхвърли пепелта в шахтата за боклук.

Този път на снимката беше бледото лице на някой си Хинс Морис, собственик и основател на „Компания Морис за производство на играчки“ от Маями. Този тип пречеше на някого; човекът, на когото

той пречеше, се беше обърнал към Организацията и тя в лицето на Кел Бейтс поприказва с Джон Реншо...

Вратите на асансьора се отвориха, той вдигна пратката, излезе и отключи апартамента. Минаваше три часа, просторният хол беше залят от априлското слънце. Реншо с удоволствие постоя няколко секунди под лъчите му, сложи кутията на масичката до вратата, хвърли върху нея плика с парите, разхлаби вратовръзката си и излезе на терасата.

Там беше хладно и силният вятър го прониза през тънкото палто. Но Реншо все пак остана за минута, оглеждайки града, както пълководец оглежда завладяната страна. На изток, зад разкошните жилищни небостъргачи, едва се виждаха натъпканите с хорица мръсни бордеи, над които се извисяваше гора от ламаринени телевизионни антени. Не, тук на върха се живееше по-добре, отколкото там.

Той се върна в апартамента, затвори след себе си вратата на терасата и тръгна към банята, за да се отпусне под топлия душ.

След четирсет минути Джон Реншо излезе от банята и без да бърза, започна да разглежда кутията.

В ПРАТКАТА ИМА БОМБА.

Разбира се, че няма, но той трябва да се държи така, сякаш в пратката има бомба. Той винаги прави така и именно затова се чувства прекрасно, докато мнозина други вече отдавна се възнесоха на небето.

Ако е бомба, тя е без часовников механизъм — не се чуваше тиктакане. Сега най-често използват пластични експлозиви, много по-чиста работа.

Реншо погледна пощенския печат: Маями, 15 април. Изпратен е преди пет дена. Бомба с часовников механизъм досега би се взривила.

Значи пратката е от Маями.

Той се съсредоточи напълно и сплел ръце, без да мърда, разглеждаше кутията. Излишни въпроси като откъде близките на Морис са узнали адреса му, не го вълнуваха. Той щеше да ги зададе по-късно на Бейтс. Сега това е без значение.

Някак разсеяно извади от портфейла се пластмасово календарче, подпъхна го под връвчицата и лепенката се отдели. Почака малко, наведе се и помириса. Нищо освен картон, хартия и канап. Той се разходи около масичката и приклепна пред кутията: тук-там хартията беше скъсана — показваше се зелено метално сандъче с панти. Реншо

извади сгъваемия си нож, разреза канапа и хартиената опаковка се смъкна.

Зелено метално сандъче с черни печати. На него с бели шаблонни букви беше написано: „Виетнамско сандъче на американския ветеран Джо“. Малко по-долу: „Двайсет пехотинци, десет вертолета, двама картечари, двама лекари, две базуки, четири джипа“. Долу в ъгъла: „Компания Морис за изработване на играчки“.

Реншо протегна ръка и веднага я отдръпна — в сандъчето нещо се размърда.

Стана, прекоси стаята и запали лампата — беше се стъмнило.

Виетнамското сандъче се разлюляваше, кафявата амбалажна хартия припукваше под него. Неочаквано то се преобърна и с глух удар падна на килима. Капакът с панти се отвори около пет сантиметра.

Миниатюрни пехотинци — високи по четири сантиметра — започнаха да изпълзват през пролуката. Реншо ги наблюдаваше, без да мигне. Разумът му не се опитваше да обясни невъзможността на това, което ставаше, а само съобразяваше какво опасност го заплашва и какво трябва да направи, за да остане жив.

Пехотинците бяха в полева униформа, с каски, с раници, с миниатюрни карабини на рамо. Двама погледнаха през стаята към Реншо. Очите им не бяха по-големи от точки, направени с молив.

Пет, десет, дванайсет, ето ги всичките двайсет. Един от тях жестикулираше, давайки заповеди на останалите. Те се строиха по дължината на отвора и започнаха да бутат капака — отворът се увеличаваше.

Реншо все от дивана голяма възглавница и тръгна към сандъчето. Командирът се обърна и махна с ръка. Пехотинците приготвиха карабините за бой, раздадоха се тихи пукания и Реншо внезапно почувства нещо като ужилвания от пчели

Тогава хвърли възглавницата, пехотинците паднаха, а капакът на сандъчето се разтвори. Оттам, жужейки като водни кончета, излетяха миниатюрни вертолети, боядисани в зелено.

Тихи „пах! пах! пах!“ долетяха до Реншо и в същия миг той видя пред вратите на вертолетите мъничките пламъчета на картечни откоси и усети сякаш някой започна да го бодне с иглички по корема, дясната ръка, шията. Той бързо протегна ръка, сграбчи един от вертолетите и рязка болка прониза ръката му — въртящи се витла бяха разкъсали

пръстите до костта. Останалите отлетяха надалеч и започнаха да кръжат около него като стършели. Вертолетът, който го рани, падна на килима неподвижно.

Реншо закрепя от неочаквана болка в крака. Един пехотинец стоеше на обувката му и го ръгаше с щита си в глезена. Мъничко зло лице гледаше Джо.

Реншо отхвърли пехотинеца с крак.

Раздаде се тих кашлящ взрив, болка прониза бедрото му. От сандъчето беше излязъл пехотинец с базука — от дулото ѝ лениво се издигаше дим. Реншо погледна крака си и видя на панталона черна димяща дупка, колкото двадесет и пет центова монета. На тялото му имаше рана от изгорено.

Той се обърна и изтича през хола към спалнята. Покрай бузата му избръмча вертолет, пусна кратък картечен откос и отлетя нататък.

Под възглавницата си Реншо държеше пистолет. Грабна го с две ръце, обърна се и разбра, че ще трябва да стреля по летяща мишена колкото електрическа крушка.

Към него се насочиха два вертолета. Седнал в леглото, Реншо стреля и единият от вертолетите се разхвърча на парчета. „Един по-малко“ — помисли си той, и се прицели във втория... Натисна спусъка...

Вертолетът неочаквано се насочи към него по дъга, лопатите на витлата се въртяха с огромна скорост. Реншо успя да види картечаря, който стреляше с точни къси откоси и се хвърли на пода.

ТОЙ СЕ ЦЕЛЕСЕ В ОЧИТЕ МИ!

Притиснал гръб към по-далечната стена, Реншо вдигна револвера, но вертолетът вече се отдалечаваше. Той като че ли застина за миг във въздуха, гмурна се надолу, сякаш признаваше предимствата на огневата мощ на Реншо и отлетя към хола.

Реншо се надигна, стъпи на ранения си крак и се намръщи от болка. „Много ли са хората по света — мрачно помисли той, — които са улучени от базука, а са останали живи?“

Свали калъфката от възглавницата и превърза крака си. Взе огледалце за бръснене, отиде до вратата, застана на колене, постави го на килима и видя...

Те бяха устроили свой лагер край сандъчето. Мъничките войничета сновяха напред-назад, опъваха палатки, делово обикаляха с

джиповете. Над войника, когото Реншо ритна, се беше навел лекар. Останалите осем вертолета охраняваха лагера, кръжейки на височината на масичката за кафе.

Неочаквано те забелязаха огледалцето. Трима от пехотинците се надигнаха и откриха огън от коляно. След няколко секунди то се разхвърча.

Е ДОБРЕ, ЩЕ ВИДИТЕ ВИЕ!

Реншо взе от тоалетната масичка тежка кутия от червено дърво, която му бяха подарили за Коледа. Претегли я на ръка, приближи се до вратата, отвори я рязко и хвърли с размах кутията, както бейсболист хвърля топката. Кутията помести пехотинците като кегли. Един джип се преобърна два пъти. Изправен до вратата, Реншо стреля и улучи войника.

Но няколко пехотинци вече се бяха окопитили и стреляха от коляно; другите бързо се укриваха.

Реншо стреля още един път — не улучи. Прекалено дребнички са! Но със следващия изстрел унищожи още един.

Бръмчейки яростно, към него летяха вертолети, мънички куршумчета попадаха в лицето му над и под очите. Реншо изби два вертолета. От режещата болка му тъмнееше пред очите.

Останали шест вертолета се разделиха на две звена и отстъпиха. Той изтри с ръкав кръвта от лицето си и се приготви да стреля, но се спря. Пехотинците които се бяха скрили в сандъчето, избутваха нещо оттам. Приличаше на ...

Последва ослепително избухване на жълт пламък и вляво от Реншо се разхвърча мазилка.

РАКЕТНА УСТАНОВКА!

Той стреля, не улучи, обърна се, изтича до банята в края на коридора и се заключи там. Когато се погледна в огледалото, той видя обезумял от паника индианец с диви изплашени очи. По лицето му се стичаха вадички червена боя, която извираше от ситните като пиперен прах дупчици. Кожата на бузата му беше съдрана, а на шията му сякаш бяха изорали бразда.

ГУБЯ СРАЖЕНИЕТО!

С трепереща ръка той пригладя косата си. Входната врата беше отрязана. До телефона не може да се добере. Едно пряко попадение на ракетната установка ще му откъсне главата.

ЗА НЕЯ ДАЖЕ НЕ БЕШЕ НАПИСАНО НА КУТИЙКАТА!

От вратата излетя към дърво колкото юмрук. Малки огнени езичета лижеха разкъсаните краища на дупката; видя ярко припламване — бяха изстреляли още една ракета. В банята полетяха отломки, горящи трески падаха на килимчето, а през дупката влетяха два вертолета, изпращайки в гърдите му картечни откоси.

С провлачен гневен стон той свали един с ръка. Отчаянието му подсказа изход — върху втория вертолет Реншо хвърли тежка хавлиена кърпа и когато той падна на пода го стъпка.

ЕТО ТАКА! ЕТО ТАКА! СЕГА МАЛКО ЩЕ СИ ПОМИСЛЯТ!

Изглежда те наистина се замислиха. В продължение на петнадесет минути всичко беше спокойно. Реншо седна на края на ваната и започна трескаво да размишлява: трябва да има изход от тази задънена улица. Непременно. Ако може да ги обходи във фланг...

Той се обърна рязко и погледна малкото прозорче над ваната. От този капан нямаше изход.

Погледът му попадна на бутилката със стъстен газ за запалки. Тъкмо протегна ръка към нея, отзад се чу шумолене. Обърна се бързо, вдигна револвера, но под врата подмушнаха само листче хартия. Цепнатината е толкова тясна, помисли си Реншо, че през нея даже ТЕ не могат да се промъкнат.

С мънички букви на листчето беше написано: „ПРЕДАЙ СЕ!“

Реншо се усмихна мрачно, сложи бутилката с течността в горния си джоб, взе от аптечката огризка от молив, написа на листчето: „ПО ДЯВОЛИТЕ!“ и го промуши обратно.

Мигновено му отвърнаха с ослепителен ракетен обстрел — Реншо отскочи от вратата. Ракетите влизаха през дупката и се взривяваха в облицованата със светлосини плочки стена, превръщайки я в лунен пейзаж. Реншо закри очите си с ръка — мазилката полетя като горещ дъжд от шрапнели, изгаряйки ризата на гърба му.

Когато свърши обстрела, Реншо се качи на ваната и отвори прозорчето. Отгоре го гледаха студените звезди. Зад малкото прозорче корнизът беше тесен, но сега нямаше време да мисли за това.

Той се подаде от прозорчето и хладният въздух го удари в лицето. Реншо погледна надолу: четиридесет етажа. От тази височина улицата изглеждаше не по-широка от коловоза на детска железница.

С лекотата на трениран акробат, Реншо изхвърли тялото си нагоре и застана на колене на долната рамка. Ако сега поне един от тези стършели вертолети влети в банята през дупката на вратата и започне да стреля, той най-вероятно ще полети с вик надолу.

Но нищо не се случи.

Той се извърна, провря крак през прозорчето и се хвана за свода над него. Миг по-късно Реншо стоеше на корниза.

Като се стараеше да не мисли за ужасяващата бездна под краката си и за това какво ще стане, ако вертолетите полетят след него, Реншо бавно се придвижи към ъгъла на сградата.

Оставаха четири метра... три... ЕТО ЧЕ СТИГНА. Той се спря, притискайки гърди към стената и разперил върху нея ръце.

Сега трябва да заобиколи ъгъла.

На девет метра е терасата пред неговия хол.

Най-после се хвана с ръце за железните перила, украсени с орнаменти.

Реншо се прехвърли безшумно на терасата и през подвижната стъклена врата внимателно погледна в гостната. Не го забелязаха.

Четирима пехотинци и един вертолет охраняваха сандъчето. Останалите вероятно се бяха разположили с ракетната установка пред вратата на банята.

Така. Ще се втурне внезапно в гостната, ще унищожи тези, дето са до сандъчето, ще изскочи от апартамента, ще вземе такси и право на аерогарата.

Той свали ризата си, откъсна дълго парче от ръкава, намокри единия край с течността, а другия напъха в бутилката, извади запалка, подпали парцала, разтвори с трясък стъклената врата и се втурна вътре.

Вертолетът веднага го атакува като камикадзе. Реншо го свали с ръка.

Пехотинците се хвърлиха в сандъка.

Другото се случи мигновено.

Реншо запрати пламналата и превърналата се в огнено кълбо бутилка, мигновено се обърна и се хвърли към вратата.

Така и не успя да разбере какво последва.

Раздаде се грохот, като че ли хвърлиха стоманен сейф от голяма височина. Цялата сграда се разтресе.

* * *

Мъж и жена вървяха по улицата. Те изплашено погледнаха нагоре и видяха огромен бял пламък — като че ли сто фотосветкавици щракнаха едновременно.

— Какво е това? — попита жената.

— Някой е изгорил бушоните — каза мъжът.

Едно парцалче бавно и лениво падаше към тях. Мъжът протегна ръка и го хвана:

— Господи, мъжка риза цялата в кръв и дупки.

— Това не ми харесва — каза нервно жената. — Извикай такси, Раф.

Мъжът се огледа и повика такси. Колата спря, те изтичаха към нея и вече не видяха как зад гърба им се приземи и листче хартия, на което беше написано:

ЕЙ, ХЛАПЕТА! САМО В НЯКОЛКО
ВИЕТНАМСКИ САНДЪЧЕТА!

1 ракетна установка

20 ракети „Туистър“ клас „Земя-въздух“

1 термоядрен заряд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.